

РЕШЕНИЕ

№ 682

гр. Сс, 13.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на шестнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Люба Ст. Стоилкова

като разгледа докладваното от Люба Ст. Стоилкова Гражданско дело № 20203420101452 по описа за 2020 година

ИЩЕЦЪТ ХР. Т. В., с ЕГН *****, от гр.П., ул.“Б.С.“ №..., чрез упълномощената адв.М.К., моли съда да признае за установено, че ответницата му дължи сумата от 2500 лева по запис на заповед, издаден на 08.10.2019г. заедно със законната лихва, считано от 29.07.2020г.

За вземането си вече се е снабдил със Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ № 1505/30.07.2020г. и изпълнителен лист, издадени въз основа на заявление по чл.417,ал.1,т.9 от ГПК по ч.гр.д.№ 787/2020г. по описа на СРС.

Претендира разносните си, направени в заповедното производство и тези по настоящото производство.

Твърди, че каузалното отношение за обезпечение, на което е издаден процесния запис на заповед е във връзка със сключения между двете страни неформален договор за замяна на моторни превозни средства, а именно притежавания от ответницата лек автомобил Фолксваген „Пасат“ с рег. № СС 70-49 АР и притежавания от ищеца „Ауди А5“. Тъй като И.Мавродиева е получила по-скъпа кола, е издала запис на заповед за сумата, която следва да доплати, но която не е имала в наличност- 2500 лева. На същата дата ищецът е предал автомобила „Ауди“А5, внос от Италия, с шаси № WAUZZZ8T58AO17296 и документите за него. Тъй като задължението за заплащане на цената не е изпълнено в уговорения срок, е потърсил защита на правата си по съдебен ред.

ОТВЕТНИКЪТ ИР. Г. М., с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр.Сс, ул.“Т.“ №...,вх...,ап..., чрез процесуалния представител адв.Тр.С., оспорва предявения иск.

Признава факта, че е подписала процесния запис на заповед. Твърди, че на 08.10.2019г. с ищеца са сключили договор за покупко-продажба на МПС. По силата на този

договор, тя е прехвърлила на Х.В. правото на собственост върху лек автомобил, марка „Фолксваген“, модел „Пасат ЦЦ“, с ДК № СС70 49 АР, срещу задължението на купувача да ѝ заплати сумата от 7 000 лева. Признава факта, че цената ѝ е заплатена.

Подписала е запис на заповед, с цел да обезпечи заплащането на евентуален бъдещ ремонт на продадената вещ, при проявление на скрит недостатък, компрометиращ силовия агрегат или ходовата част на колата. Правото на купувача е предвидено в закона, но е в латентен вид, доколкото недостатъкът не е установен, а може и да не се прояви.

В рамките на 6 месеца, считано от придобиването на веща, купувачът не я е уведомил за скрит недостатък на продадената вещ, поради което, съгласно чл.197,изр.първо от ЗЗД, неговата възможност, свързана с отговорността на продавача при неточно изпълнение в качествено отношение, е преклудирана на 08.05.2020г. При това положение, обезпечителната функция на записа е отпаднала. Тъй като задължението по каузалното правоотношение е погасено, то не може да се претендира от носителя на абстрактния дълг да поеме менителничното задължение. Поради това, предявеният иск е неоснователен.

Оспорва твърденията на ищеца за наличието на договор за замяна на автомобили. Счита, че лек автомобил „Ауди А5 “ не би могъл да бъде предмет на такъв договор, тъй като Х.В. не е бил негов собственик.

Подобно вземане не би могло да се формира и поради простия факт, че цената на този автомобил е значително по-ниска от тази на продадения „Фолксваген“.

Предвид на това, моли предявения иск да бъде отхвърлен и да □ се присъдят направените съдебни разноски.

Като съобрази становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът прие за установено следното:

Предявен е иск с правно основание чл. 422,ал.1 от ГПК във връзка с чл.535 от ТЗ и чл.86 от ЗЗД.

Като каузално основание за издаване на записа на заповед ищецът сочи сключен между него и ответницата договор за замяна на МПС, а твърденията на ответника са, че това е договор за покупко-продажба на МПС /чл.183 от ЗЗД/.

По иска с правно основание чл.422,ал.1 от ГПК във връзка с чл.535 от ТЗ:

Предявен е установителен иска за установяване дължимостта на вземането, за което кредиторът вече се е снабдил със Заповед за изпълнение и изпълнителен лист. Основанието за издаването им е представения от него запис на заповед.

От страна на длъжника- ответницата в настоящото производство не са направени абсолютни възраженията, а именно срещу формата или съдържанието на записа на заповед. Не се оспорва факта, че издаденият от И.М. запис на заповед е редовен от външна страна.

Специфичното в случая е, че се касае за едностранна абстрактна сделка и нейната валидност не е обусловена от наличието на основание за поемане на дълга. Съгласно чл.26,ал.2, изречение последно, от ЗЗД, основанието се предполага до доказване на

противното. Следователно, в тежест на ответника е да обори тази презумпция. Той следва да установи наличието на договорно или друго правно основание за поемането на дълга или за изпълнение на поетото задължение. В конкретния случай, с оглед защитаваната от ответницата теза, предметът на доказване се свежда до установяване на факта, че правата на ищеца по договора за покупко-продажба на МПС са погасени чрез изпълнение.

Събраните по делото доказателства установяват следната фактическа обстановка:

На 12.08.2019г. ищецът Х.В. е получил изпратения от Севдалин Янков лек автомобил Ауди 5, с шаси WDUZZZ8T58AO17296 /Международна товарителница- л.41 по делото/. Няма спор между страните, че собственик на автомобила е Севдалин Янков. Разпитан като свидетел в съдебно заседание, проведено на 16.11.2021г. същият заяви, че познава Х.В. повече от 10 години. Отношенията им са делови- той му доставя автомобили от Италия, а В. ги продава в България. Той е доставил и посочения по-горе лек автомобил „Ауди“5, а Хр. му е заплатил цената.

В същото заседание беше разпитан и свидетелят М. В.К., с когото ответницата съжителства на семейни начала. От показанията му става ясно, че на 08.10.2019г. той и И.М. са посетили автокъща, собственост на Х.В., намираща се в гр.П.. Харесали са автомобила „Ауди“5 и са си тръгнали с него за гр.Сс, където е обичайното им местоживееие. От представената от КАТ преписка е видно, че Хр.В. им е предоставил необходимите документи /получени от собственика на автомобила С.Янков/, за да може ответницата да регистрира автомобила на свое име.

Ответницата е подала заявление за регистрация на автомобила /л.54/. Към документите съпровождащи заявлението представя Декларация заместваща акта за продажба на МПС, не представляваща търговска дейност от С.Я. и договор за покупко-продажба на автомобила /л.57, превод на л.67/.

Свидетелят Я. заяви, че не познава лицето И.М., не е получавал от нея сумата от 5000 евро- цена за този автомобил и не е подписвал тази декларация.

На същия ден М. е продала на Христо Т.В. собствения си лек автомобил Фолксваген, модел „Пасат ЦЦ“ с рег.№ СС 70 49 АР за сумата от 7000 лева. това е видно от приложения по делото /л.43/ Договор за покупко-продажба на МПС.

Същият ден е подписала и процесния запис на заповед, с който се е задължила на 25.04.2020г. да заплати на Х.В. сумата от 2500 лева.

Ответницата не оспорва, че на падежа не е заплатила сумата от 2500 лева, поради което на 29.07.2020г. Хр.В. е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.417 от ГПК, по което е образувано ч.гр.д.№ 787/2020г. по описа на РС-Сс.

Издадена е Заповед № 1505/30.07.2020г., срещу която длъжникът е възразил.

Предвид на това, съдът е спрял изпълнителното производство и е дал указания на заявителя да предяви иск за установяване на вземането си.

В резултат на това е подадена исковата молба, по която е образувано настоящото производство.

Анализът на установената фактическа обстановка и доказателствата по делото, налага следните изводи:

Свидетелските показания на С.Я. и М.К. опровергават тезата на ответницата, че сделките касаещи автомобилите Фолксваген и Ауди не са свързани по между си. Установи се, че И.М. не е договаряла относно покупко-продажбата на автомобила „Ауди“ 5 със С.Я., а с Хр.В.. В един и същи ден е изповядана сделката, с която тя продава на В. собствения си автомобил Фолксваген и в същия ден тя си тръгва от автокъщата с лекия автомобил „Ауди“, който е собственост на Янков. С цел да се спестят разходи по прехвърляне на правото на собственост над автомобила, Янков и В., които са дългогодишни партньори, са установили тази практика в отношенията си. Я. получава договорената цена за доставения автомобил и предоставя необходимите книжа за продажбата му на В., за да може той да го продаде на клиенти. От изявленията на свидетеля Янков става ясно, че той е с убеждението, че продава доставения лек автомобил на Хр.В..

Няма спор между свидетеля Я. и ищеца, че взаимоотношенията им са именно такива. От това следва, че сключения между тях договор за покупко-продажба на МПС е нищожен поради липсата на предвидената за това в закона форма- писмен договор с нотариална заверка на подписите./чл.144,ал.1 и 2 от Закона за движение по пътищата/.

От своя страна това влече нищожността, отново поради липсата на форма на сключения договор за замяна на леките автомобили. Това е така, тъй като съгласно чл.223 от ЗЗД, правилата за договора за замяна се прилагат правилата за договора за продажба. Действително, страните са прикрили сключения между тях съглашение- договора за замяна- с договор за покупко-продажба на лекия автомобил Фолксваген. Този извод се налага от изложената по-горе фактическа обстановка.

Съгласно чл.17,ал.1 от ЗЗД, за да се приложат правилата за прикритото съглашение, то следва да са налице условията за неговата действителност. А в случая това не е така.

Хр.В. не е придобил правото на собственост над лекия автомобил Ауди, поради което не може да бъде осъществена законосъобразно замяната на двата автомобила.

Съдът счита, че тезата, защитавана от ответницата противоречи на установената фактическа обстановка и на житейската логика. Според свидетеля К., М. е прехвърлила на Хр.В. правото на собственост върху лек автомобил „Фолксваген“, на застрахователна стойност 17 000 лева. В нотариалния акт е посочена цена от 7 000 лева. Беше споменато, че това не е действителната цена, която страните са договорили, но така и не беше заявено каква е стойността на автомобила, за която страните са се споразумели.

От друга страна, същият свидетел заяви, че са заплатили за автомобила „Ауди“ 13 000 лева, колкото е и посочената в приложеното удостоверение застрахователна стойност.

Отделно от това М. е подписала и процесния запис на заповед за сумата от 2 500 лева.

Очевидна е несъразмерността на двете престации и значителната разлика в цената на лекия автомобил „Фолксваген“ /посочена в НА/ и в удостоверението на застрахователя. Тази разлика е по-голяма от заплатената от Хр.В. цена, поради което житейски нелогично и неоправдано е продавачът за издава и запис на заповед, с която да обезпечи евентуалната си бъдеща отговорност за скрити недостатъци на продадената вещ.

Поради това, съдът приема за доказана тезата на ищеца, а именно, че страните се осъществили замяна на двата леки автомобила, като независимо от доказателствата за тяхната застрахователна стойност, са договорили по-висока цена за лекия автомобил „Ауди“5 и това е наложило издаването на процесния запис на заповед.

От това следва, че той е издаден за обезпечаване на задължението по нищожна правна сделка, а именно замяната на леки автомобили, която не е извършена в предвидената в закона форма.

След като каузалното правоотношение е нищожно, кредиторът не може да иска изпълнение въз основа на издадения запис на заповед.

В случай, че има несъразмерност на разменените престации и неоснователно обогатяване, разрешаването на спора между трани следва да се потърси на тази плоскост.

В настоящото производство, обаче, претенцията на ищеца не може да бъде уважена по изложените по-горе съображения.

Независимо от изхода от процеса, в интерес на двете страни е да направят опит постигане на спогодба, тъй като от събраните по делото доказателства е видно, че поведението и на двете страни не е съобразено със закона и дори може да се приеме, че са налице данни за извършени престъпления.

На основание чл.78,ал.3 от ГПК, ищецът следва да заплати на ответника, направените от него разноски по делото. Те са в размер на 400 лева- платено възнаграждение за адвокат. /Пълномощното е представено по ч.гр.д.№ 787/2020г. по описа на СРС/.

Мотивиран от тези съображения, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛНИ ИСКОВЕТЕ, с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.535 от ТЗ и чл.86 от ЗЗД, предявени от ХР. Т. В., с ЕГН *****, да се признае за установено, че ИР. Г. М., с ЕГН *****, му дължи сумата от 2500(две хиляди и петстотин) лева по запис на заповед, издаден на 08.10.2019г. заедно със законната лихва, считано от 29.07.2020г.

ОСЪЖДА ХР. Т. В., с ЕГН *****, да заплати на ИР. Г. М., с ЕГН

*****, сумата от 400/ четиристотин/ лева- разноси по гр.д.№ 1452 по описа на Районен съд –Сс за 2020г.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Сс в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сс: _____